

1845

Fimmtudaginn 19. nóvember 1992.

Nr. 13/1991.

**Borgarsjóður Reykjavíkur og  
Sjóvá-Almennar tryggingar hf.**

(Haraldur Blöndal hrl.)

gegn

**Auðbjörgu Pálsdóttur**

(Atli Gíslason hrl.)

**og gagnsök.**

Skaðabætur. Örorkubætur.

### **Dómur Hæstaréttar.**

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Guðrún Erlendsdóttir, Garðar Gíslason, Gunnar M. Guðmundsson og Hjörtur Torfason og Guðmundur Skaftason, fyrrverandi hæstaréttardómari.

Aðaláfrýjendur áfrýjuðu máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 9. janúar 1991. Þeir krefjast sýknu af kröfum gagnáfrýjanda og málskostnaðar úr hennar hendi fyrir Hæstarétti.

Gagnáfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 29. janúar 1991 og gerir eftirfarandi dómkröfur:

Aðallega, að aðaláfrýjendur verði óskipt dæmdir til að greiða sér 221.571 krónu með ársvöxtum eins og hér greinir: 21,9% frá 15. janúar 1988 til 1. febrúar s.á., 22% frá þeim degi til 1. mars s.á., 20,7% frá þeim degi til 1. apríl s.á., 18,7% frá þeim degi til 1. maí s.á., 18,5% frá þeim degi til 1. júlí s.á., 24,1% frá þeim degi til 1. ágúst s.á., 24,9% frá þeim degi til 1. september s.á., 22,5% frá þeim degi til 1. október s.á., 11,7% frá þeim degi til 1. nóvember s.á., 6,1% frá þeim degi til 1. desember s.á., 4,4% frá þeim degi til 1. janúar 1989, 3,2% frá þeim degi til 1. febrúar s.á., 6,8% frá þeim degi til 24. mars s.á., en með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags. Þess er krafist, að vextir leggist við höfuðstól á tólf mánaða fresti, í fyrsta skipti 24. mars 1990.

Fyrsta varakrafa: Að aðaláfrýjendur verði dæmdir til að greiða 206.835 krónur.

Önnur varakrafa: Að aðaláfrýjendur verði dæmdir til að greiða 155.992 krónur.

Þriðja varakrafa: Að aðaláfrýjendur verði dæmdir til að greiða 152.822 krónur.

Í öllum tilvikum er krafist sams konar vaxta og í aðalkröfu og að aðaláfrýjendur verði dæmdir in solidum.

Fjórða varakrafa er, að hinn áryjaði dómur verði staðfestur.

Þá krefst gagnáfrýjandi þess, að aðaláfrýjendur verði óskipt dæmdir til að greiða sér málskostnað fyrir Hæstarétti, er beri dráttarvexti samkvæmt III. kafla vaxtalaga frá 15. degi eftir dóms-upsögu til greiðsludags.

Nokkur ný gögn hafa verið lögð fram í Hæstarétti.

## I.

Ágreiningur í máli þessu lýtur að því einu, hvort gagnáfrýjandi verði að sæta því, að fjárhæð áætlaðs tjóns hennar vegna 5% varanlegrar örorku, 587.100 krónur, var í bótauppgjöri 5. apríl 1989 vegna skattfrelsis örorkubóta lækkuð um 37,74%, sem var álagningarhlutfall opinberra gjalda á þeim tíma. Þessa lækkun, er nemur 221.571 krónu, telur gagnáfrýjandi vera óbættan hluta örorkutjóns síns, og er hún fjárhæð aðalkröfu hennar.

Ágreiningslaust er, að 37,74% staðgreiðsluskattur af þeim tekjum, sem útreikningur á áætluðu örorkutjóni gagnáfrýjanda byggist á, er 11,71%, eftir að dreginn hefur verið frá lögmaeltur persónu-afsláttur.

## II.

Samkvæmt áratugalangri dómvenju ber meðal annars að taka tillit til þess til lækkunar við mat á bótaskyldu tjóni vegna varanlegrar örorku, að örorkubætur, sem greiddar eru í einu lagi, teljast ekki til tekna við álagningu tekjuskatts og útsvars, sbr. nú 2. tl. 28. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt og 2. mgr. 23. gr. laga nr. 91/1989 um tekjustofna sveitarfélaga. Lög nr. 45/1987 um staðgreiðslu opinberra gjalda raska í engu þeirri dómvenju.

Við mat á tjóni vegna varanlegrar örorku getur reynt á ýmis fleiri atriði til lækkunar en skattfrelsi örorkubóta og hagræði af greiðslu þeirra í einu lagi. Það fer að álitum í hverju tilviki fyrir sig, hver eigi að vera hundraðshluti slíks frádráttar í heild, en samkvæmt dómvenju er hann ákveðinn í einu lagi.

Mál þetta er lagt þannig fyrir dómstóla, að við mat á örorkutjóni gagnáfrýjanda getur ekki reynt á önnur slík álitæfni en skattfrelsi örorkubóta.

### III.

Með vísan til þess, sem að framan er rakið, og forsendna örorku-útreiknings þess, sem á er byggt í málinu um áætlaðar launatekjur gagnáfrýjanda, þykir óbætt tjón hennar vegna varanlegrar örorku, að teknu tilliti til skattfrelsis örorkubóta, hæfilega metið 135.000 krónur. Ber að dæma aðaláfrýjendur óskipt til að greiða gagnáfrýjanda þá fjárhæð með vöxtum í samræmi við kröfugerð hennar, en vaxtafæti er ekki mótmælt út af fyrir sig, að frá töldum dráttarvöxtum og vaxtavöxtum af þeim.

Rétt er, að aðaláfrýjendur greiði gagnáfrýjanda óskipt 110,000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti. Við ákvörðun hans hefur ekki verið tekið tillit til virðisaukaskatts.

### D ó m s o r ð:

Aðaláfrýjendur, borgarsjóður Reykjavíkur og Sjóvá-Almennar tryggingar hf., greiði óskipt gagnáfrýjanda, Auðbjörgu Pálsdóttur, 135.000 krónur með ársvöxtum eins og hér greinir: 21,9% frá 15. janúar 1988 til 1. febrúar s.á., 22% frá þeim degi til 1. mars s.á., 20,7% frá þeim degi til 1. apríl s.á., 18,7% frá þeim degi til 1. maí s.á., 18,5% frá þeim degi til 1. júlí s.á., 24,1% frá þeim degi til 1. ágúst s.á., 24,9% frá þeim degi til 1. september s.á., 22,5% frá þeim degi til 1. október s.á., 11,7% frá þeim degi til 1. nóvember s.á., 6,1% frá þeim degi til 1. desember s.á., 4,4% frá þeim degi til 1. janúar 1989, 3,2% frá þeim degi til 1. febrúar s.á., 6,8% frá þeim degi til 24. mars s.á., en með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá þeim degi til greiðsludags. Vexti má leggja við höfuðstól á 12 mánaða fresti, í fyrsta skipti 24. mars 1990.

Aðaláfrýjendur greiði gagnáfrýjanda óskipt samtals 110.000 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

**Dómur bæjarþings Reykjavíkur 6. nóvember 1990.**

Mál þetta, sem dómtekið var 3. október sl., er höfðað fyrir bæjarþingi Reykjavíkur af Auðbjörgu Pálsdóttur, kt. 030365-4889, Hamri, Barðastrandarsýslu, gegn borgarstjóranum í Reykjavík f. h. borgarsjóðs Reykjavíkur og Sjóvá-Almennum tryggingum h/f, með stefnu, þingfestri 10. október 1989.

Dómkröfur stefnanda eru þær aðallega, að stefndu verði in solidum dæmdir til greiðslu 221.571 kr. með [nánar tilgreindum vöxtum].

— — —

Til vara gerir stefnandi kröfu til þess, að stefndu verði in solidum dæmdir til greiðslu á 206.835 kr. með sömu vöxtum og greinir í aðalkröfu.

Til vara þar á eftir gerir stefnandi kröfu til þess, að stefndu verði in solidum dæmdir til greiðslu á 155.992 kr. með sömu vöxtum og greinir í aðalkröfu.

Til þrautavara gerir stefnandi þá kröfu, að stefndu verði in solidum dæmdir til greiðslu á 152.822 kr. með sömu vöxtum og greinir í aðalkröfu.

Til ýtrustu þrautavara gerir stefnandi kröfu til þess, að stefndu verði in solidum dæmdir til greiðslu annarrar lægri fjárhæðar að mati dómsins með sömu vöxtum og greinir í aðalkröfu.

Enn fremur er þess krafist, að stefndu verði, hver sem úrslit málsins verða, dæmdir in solidum til greiðslu málskostnaðar samkvæmt gjaldskrá LMFÍ í samræmi við málskostnaðarreikning og að málskostnaður beri dráttarvexti samkvæmt III. kafla laga nr. 25/1987 frá 15. degi eftir dómsuppsögu til greiðsludags.

Dómkröfur stefndu eru þær, að stefndu verði sýknaðir af kröfum stefnanda, en málskostnaður falli niður.

Mál þetta var dómtekið að loknum munnlegum málflutningi 19. júní sl., en endurupptekið, endurflutt og dómtekið að nýju 3. október sl.

## I.

Samkvæmt málavaxtalýsingu í stefnu hóf stefnandi störf sem verkakona hjá embætti borgarverkfræðings við sorphreinsun 20. september 1987 og starfaði þar til 15. janúar 1988. Þann dag slasaðist hún við störf sín, er hún klemmdist í lyftubúnaði sorpbifreiðar með þeim afleiðingum, að hún missti framan af stóru tá á vinstra fæti. Örorka hennar af völdum slyssins var metin 100% tímabundin í fjóra mánuði og síðan 5% varanleg. Lögmaður stefnanda krafði stefnda Sjóvá-Almennar tryggingar h/f um bætur vegna slyssins með bréfi, dags. 24. febrúar 1989. Félagið taldi, að um fulla skaðabótaskyldu væri að ræða, og féllst á að greiða bætur í samræmi við útreikninga Jóns Erlings Þorlákssonar tryggingastærðfræðings. Við uppjör reis hins vegar ágreiningur um frádrátt vegna svonefnds skatthagræðis.

Hið stefnda váttryggingafélag gerði kröfu um 37,74% frádrátt vegna skatt-hagræðis, þ. e. sömu prósentu og er til viðmiðunar staðgreiðslu skatta. Þessum skilningi var mótmælt af hálfu stefnanda. Samkomulag náðist síðan milli aðila um að leggja ágreininginn fyrir dómstóla til úrlausnar, og voru bætur gerðar upp að frádrægnum 37,74% vegna skatthagræðis með gagnkvæmum fyrirvara. Frádráttur þessi nam 221.571 kr., sem samsvarar fjárhæð aðalkröfu.

## II.

Stefnandi byggir á því, að stefndu sé óheimilt að draga frá skaðabótum til stefnanda frádrátt vegna skatthagræðis. Samkvæmt almennum skaðabótareglum eigi skaðabætur til stefnanda að gera hana eins setta og fyrir slysið 15. janúar 1988. Það verði hún ekki, ef beitt sé frádrætti vegna skatt-hagræðis við uppgjör bóta. Samkvæmt 2. tölulið 28. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt og 23. gr. laga nr. 73/1980 um tekjustofna sveitarfélaga teljist bætur vegna varanlegrar örorku ekki til skattskyldra eða útsvarsskyldra tekna. Það hafi ekki verið vilji löggjafans, þegar ákvæði þessi voru sett, að gera tryggingafélög betur sett við uppgjör. Tjónþolar verði ekki eins settir og löggjafinn hafi ætlast til, nema þeir njóti að fullu skattfrelsis bótagreiðslna fyrir varanlega örorku. Þá er á því byggt, að frádráttur vegna skatthagræðis við uppgjör til stefnanda sé andstæður dóm-venju og að aldrei hafi tíðkast að beita frádrætti, er samsvaraði hámarks-skatthlutfalli á hverjum tíma án tillits til persónuafsláttar eða annarra lög-bundinna frádráttarliða við skattlagningu og hugsanlegrar ívilnunar samkvæmt 66. gr. laga nr. 75/1981.

Við útreikning örorkutjóns sé horft til aldurs tjónþola á slysdegi og væntanlegs lífaldurs hans og honum reiknaðar bætur út frá því og hlutfalli örorku. Tryggingafélög hafi síðan tekið upp þá verklagsreglu sér til hagræðis að greiða bætur út í einu lagi í stað þess að dreifa þeim og greiða þær mánaðarlega eða árlega allt til dánardægurs hlutaðeigandi tjónþola. Á móti draga félögin frá eingreiðsluhagræði. Verði talið heimilt að beita frádrætti vegna skatthagræðis, séu ýmsar viðmiðanir tiltækar. Unnt sé að miða við meðaltekjur starfsstéttar tjónþola og skatthlutfall af þeim. Þá megi miða við meðalskatthlutfall tjónþolans af heildartekjum næstu gjald-árin á undan slysdegi. Þá megi miða við skatthlutfall af heildartekjum á því ári, sem slys verður, sbr. varakröfur stefnanda.

Ljóst sé, að hið stefnda tryggingafélag hafi einhliða breytt hlutfalli frádráttar við gildistöku staðgreiðslu skatta. Engin rök liggja til grundvallar þeirri hækun frádráttar, og það sé staðreynd, að skattbyrði hafi ekki aukist með staðgreiðslu sem nokkru nemi. Stefndu hljóti því að bera sönnunarbyrði fyrir því að beita 37,74% frádrætti, en ekki 2,51% eða 11,17%, eins og gert sé ráð fyrir undir varakröfum.

Af dómum Hæstaréttar verði ekki ráðið, hvaða reglur liggi til grundvallar niðurstöðum um frádrátt vegna eingreiðslu og ætlaðs skatthagráðis. Þó sé víst, að aldrei hafi verið beitt frádrætti, sem nemi brúttó skatthlutfalli á uppgjörsári bóta vegna varanlegrar örorku.

Máli sínu til stuðnings vísar stefnandi til meginreglna kröfu- og skaðabótaréttar, einkum almennu skaðabótareglunnar, reglna um tilgang greiðslna skaðabóta, til laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt, einkum 28. gr. og 66. gr., og laga nr. 73/1980 um tekjustofna sveitarfélaga, einkum 23. gr.

Um útreikning dómkraftna er eftirfarandi tekið fram:

Aðalkrafa málsins geri ráð fyrir, að stefndu verði gert að greiða að fullu frádrátt vegna skatthagráðis, þ. e. 37,74% af 587.100 kr. varanlegri örorku, 221.571 kr.

Fyrsta varakrafa reiknist þannig:

35,2% skattur af launatekjum 1988 skv. skattframtali eða af kr. 570.917	kr. 200.962
Persónuafsláttur 1988 til frádráttar	<u>— (186.629)</u>
Nettó skattur	<u>kr. 14.333</u>

sem er 2,51% af brúttó tekjum. 2,51% frádráttur af 587.100 kr. varanlegri örorku nemi 14.736 kr., sem eru 206.835 kr. lægri fjárhæð en nemi frádrætti við uppgjör til stefnanda og samsvari varakröfu.

Önnur varakrafa reiknist þannig:

35,2% skattur af launatekjum 1988 eða af 570.917 kr. og af bótum fyrir tímabundna örorku eða af 205.800 kr. (255.800 ÷ 50.000 vegna launa greiddra í slysaförföllum) eða samtals af 776.717 kr.	kr. 273.404
Persónuafsláttur 1988 til frádráttar	<u>— (186.629)</u>
Nettó skattur	<u>kr. 86.775</u>

sem er 11,17% af launatekjum og greiðslu fyrir varanlega örorku. 11,17% af 587.100 kr. varanlegri örorku nemur 65.579 kr., sem eru 155.992 kr. lægri fjárhæð en nemur frádrætti við uppgjör til stefnanda og samsvarar annarri varakröfu.

Þrautvarakrafa reiknist þannig:

Frádregið skatthagráði við uppgjör eða 37,74% af 587.100 kr. eða	Kr. 221.571
11,71% skatthagráði skv. útreikningi, dags. 2. maí 1990, af 587.100 kr. eða	<u>— (68.749)</u>
	<u>Kr. 152.822</u>

Með ýtrustu þrautavarakröfu sé gert ráð fyrir, að frádráttur verði metinn út frá heildarmati, eins og tíðkast hafi í fyrri dómum, er varði uppgjör skaðabóta vegna persónutjóns. Er gerð krafa um, að við þetta mat verði meðal annars horft til aldurs stefnanda, stöðu hennar nú sem einstæðrar móður og annarra atvika, er hana varða, enn fremur, að lítið verði til meðaltekna ógíftra kvenna undanfarin ár og meðaltekna einstæðra mæðra.

Krafist er almennra sparisjóðsvaxta frá slysdegi til þess dags, er sett var fram krafa um uppgjör, 24. febrúar 1989.

### III.

Af hálfu stefndu er tekið fram, að ekki sé ágreiningur um bótaskyldu og aðilar hafi orðið sammála um að leggja til grundvallar fram lagðan örorkutjónsútreikning. Hafi enginn ágreiningur orðið um bætur vegna tímabundinnar örorku, en hins vegar hafi aðila greint á um frádrátt vegna skattfrelsis bóta.

Á þeim tíma, þegar útreikningurinn hafi verið gerður, hafi skattleysismörk verið 47.276 kr. á mánuði eða 567.312 kr. á ári, en greiða skyldi 37,74% af þeim tekjum, er umfram hafi verið. Tekjur stefnanda séu áætlaðar 859.500 kr. á ári, en tekjutap 43.000 kr., og sé því ljóst, að hún hefði átt að greiða fullan staðgreiðsluskatt af því, sem umfram var. Það reiknaða örorkutjón, sem henni sé bætt, hefði því aldrei nýst að fullu, heldur hefði hún greitt af því 37,74% staðgreiðsluskatt miðað við skattreglur, er í gildi voru á útreikningsdegi. Það sé grundvallarregla skaðabótaréttar, að tjónþoli eigi ekki að vera betur settur eftir tjón en fyrir tjón. Sú röksemdafærsla, er stefnandi beiti, leiði til þess, að tjónþolar myndu hagnast á tjóni sínu. Reglan um skattfrelsi örorkutjónsbóta sé til þess fallin að draga úr kostnaði þeirra, sem svo ólánsamir séu að lenda í tjóni. Jafnframt dragi reglan úr nauðsyn hærrí iðgjalda og sé því í alla staði þjóðhagslega hagkvæm. Þá sé enn til þess að líta, að mjög oft sé ekki um raunverulegt tekjutjón að ræða hjá tjónþola, og er bent á, að tjón stefnanda sé hér ekki byggt á raunverulegum atvinnutekjum, heldur áætluðum tekjum.

Mótmælt er vöxtum, en það sé gegn dómvenju að dæma dráttarvexti og vaxtavexti af kröfunum.

### IV.

Svo sem fram er komið, urðu aðilar sammála um það, að til grundvallar tekjutapi stefnanda vegna slyssins yrði lagður örorkutjónsútreikningur Jóns Erlings Þorlákssonar tryggingastærðfræðings, dags. 20. febrúar 1989. Er sá útreikningur studdur örorkumati Jónasar Hallgrímssonar læknis, dags. 14. febrúar 1989, sem mat varanlega örorku stefnanda 5% vegna slyssins.

Samkvæmt greindum útreikningi er höfuðstólsverðmæti vinnutekjutaps stefnanda talið nema á slyssdegi:

Vegna tímabundinnar örorku	kr. 255.800
Vegna varanlegrar örorku	— 587.100
Samtals	<u>kr. 842.900</u>

Við útreikning höfuðstólsverðmætis eru fram að útreikningsdegi 20. febrúar 1989 notaðir einfaldir vextir af almennum sparisjóðsbókum í Landsbanka Íslands. Eftir útreikningsdag eru notaðir 6% vextir og vaxta-vextir. Dánarlíkur fara eftir reynslu árána 1976 til 1980 og líkur fyrir missi starfsorku í lifanda lífi eftir sænskri reynslu. Ekki er tekið tillit til launa í veikindum eða skatta.

Tjón stefnanda var gert upp 5. apríl 1989 með gagnkvæmum fyrirvara um frádrátt vegna skatthagráðis. Tjónsuppgjörið er sett upp með eftirfarandi hætti, að því er örorkubætur varðar:

Tímabundin örorka		kr. 255.800
Varanleg örorka	kr 587.100	
÷ 37,74%	— 221.571	
	<u>kr. 365.529</u>	
÷ 5% af „rest“	— 18.276	— 347.252
		<u>Kr. 603.052</u>

Ágreiningur aðila málsins varðar lækkun útreikningsfjárhæðar varanlegrar örorku um 37,74% vegna skattfrelsis örorkubóta. Byggir stefnandi á því, að óheimilt sé að draga frá skaðabótum frádrátt vegna skatthagráðis. Verður sú málsástæða stefnanda fyrst tekin til umfjöllunar.

Frá og með lögum nr. 6/1935 um tekjuskatt og eignarskatt hefur það verið lögbundið í skattalöggjöf hér á landi, að örorkubætur séu eigi skattskyldar sem tekjur. Núgildandi meginlagaboð þessa efnis er að finna í 2. töl. 28. gr. laga nr. 75/1981 um tekjuskatt og eignarskatt, en samkvæmt því ákvæði telst ekki til tekna „eignauki, sem verður vegna greiðslu líftryggingarfjár, dánarbóta, miskabóta og bóta fyrir varanlega örorku, enda séu bætur þessar ákveðnar í einu lagi til greiðslu“.

Við ákvörðun bóta vegna varanlegrar örorku hefur um áratugaskeið verið stuðst við útreikninga tryggingafræðinga um vinnutekjutap tjónþola. Þeir útreikningar sýna tekjutap án tillits til skatta, nema annað sé tekið fram. Til þess að tjónþoli sé jafnsettur og fyrir tjón, ber því m. a. við ákvörðun bóta honum til handa að taka tillit til skattfrelsis bótanna. Er það í samræmi við reglur skaðabótaréttar og staðfest af langri dómvenju. Verður því ekki fallist á þá málsástæðu stefnanda, að lækkun útreikningsfjárhæðar vegna skatthagráðis sé óheimil.

Ákvörðun frádráttar vegna skatthagræðis er eitt þeirra óvissu matsatriða, sem til athugunar koma, þegar ákveðin er bótafjárhæð vegna örorkutjóns. Raunhæfum nákvæmnisútreikningi verður þar ekki við komið. Ekki verður séð, að staðgreiðslukerfi skatta breyti þar nokkru um. Eftir sem áður er óvissa um skattalegt hagræði, þegar horft er áratugi fram í tímann. Að þessu virtu verður ekki fallist á það sjónarmið stefndu, að lækka beri útreiknað tekjutap stefnanda vegna varanlegrar örorku um hlutfall staðgreiðsluskatts samkvæmt gildandi skattareglum á útreikningsdegi. Hér er um óvíst matsatriði að ræða sem endranær.

Í tilviki því, sem hér um ræðir, er stefnandi samkvæmt gögnum máls einstæð móðir með lágar tekjur. Ber að líta til þess við ákvörðun frádráttar vegna skatthagræðis. Eftir atvikum þykir hæfilegt, að frádráttur vegna skattfrelsis bótanna sé 20% eða 117.420 kr. miðað við þann uppgjörsgundvöll, sem stuðst er við. Sú niðurstaða samræmist ýtrustu þrautavarakröfu stefnanda, sem ein þykir koma til álita við úrlausn málsins.

Samkvæmt framangreindri niðurstöðu ber að dæma stefndu til að greiða stefnanda óskipt 104.151 kr. (221.571 ÷ 117.420) og með þeim vöxtum, sem í dómsorði greinir.

Samkvæmt þessum úrslitum málsins ber að dæma stefndu til að greiða stefnanda óskipt málskostnað, sem telst hæfilega ákveðinn 70.000 kr. að meðtöldum virðisaukaskatti. Málskostnaður skal bera dráttarvexti samkvæmt III. kafla laga nr. 25/1987 að liðnum 15 dögum frá dómsuppsögu.

Eggert Óskarsson borgardómari kvað upp dóm þennan.

Dómsuppsaga hefur dregist vegna embættisanna dómarans.

#### D ó m s o r ð:

Stefndu, borgarsjóður Reykjavíkur og Sjónvá-Almennar tryggingar h/f, greiði óskipt stefnanda, Auðbjörgu Pálsdóttur, 104.151 kr. með vöxtum samkvæmt 7. gr. vaxtalaga nr. 25/1987, sbr. 2. gr. laga nr. 67/1989, frá 15. janúar 1988 til 24. mars 1989, en dráttarvöxtum samkvæmt 15. gr., sbr. 10. gr. vaxtalaga, frá þeim degi til greiðsludags og 70.000 kr. í málskostnað.

Málskostnaður ber dráttarvexti samkvæmt III. kafla laga nr. 25/1987 að liðnum 15 dögum frá dómsuppsögu.

Dómi þessum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.